

Tredje söndagen i fastetid 2023

”Är Herren ibland oss eller inte?” (2 Mos 17:7). Det är en evig fråga som Israels barn yttrade under den svåra tiden i öknen. Som troende undgår vi aldrig livets stora svårigheter, tvivel och konflikter som får oss att fråga om Gud har glömt oss eller övergivit oss. Skillnaden med de icke-troende är ibland mindre än vi föreställer oss. Likheten ligger i att många av dem också vänder sig till Gud, som de officiellt inte bejakar, och ber om hjälp i en svår livssituation som de inte bemästrar. Jag talade en gång med en ordenssyster som mött en vanlig sekulariserad svensk under en flygtur över Anderna. När planet hamnade i svår turbulens var han ytterst angelägen om att hon skulle be om Guds hjälp. Det ligger liksom i vårt mänskliga DNA att vi som skapats till Guds avbild hoppas på honom när ingenting annat hjälper. ”Och hoppet sviker oss inte” (Rom 5:5), skriver Paulus. Det betyder inte att allt alltid ordnar upp sig efter våra önskemål, men den djupa existentiella tryggheten att få tillhöra Gud i liv och död, i nöd och lust är starkare än allt annat.

Hoppet är alltid ouplösligt förenat med tron och kärleken. Dessa tre teologala dygder eller kraftkällor som ingjutits i oss förenar oss ständigt med Gud. De utgår från honom som tror på oss, hoppas på oss och älskar oss. Vi behöver bara försöka besvara och bejaka. ”Hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i oss genom att han har gett oss den Helige Ande” (Rom 5:5). Genom dopet har den treenige Guden tagit sin boning i oss. Vi är ouplösligt förenade med Sonen som i Andens kraft för oss allt djupare in i sin egen kärleksförening med Fadern. Dopvattnet har inte förflyktigats och torkat bort. Jesus säger till den samariska kvinnan: ”Det vatten jag ger blir en källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv” (Joh 4:14). Denna kvinna kan representera varje människa som närmar sig tron, eftersom hon längtar och anar att hon bara kan finna livets djupaste mening och sin egen sanna värdighet i gemenskap med denne Gud. Vi är ju ytterst sett skapade och menade för att leva i all evighet och få del av Guds egen härlighet.

”Han har gett oss tillträde till den nåd som vi nu lever i och vi är stolta över hoppet att få del av Guds härlighet” (Rom 5:2). Redan nu strömmar nådens levande vatten fram inom oss för att förvandla oss från syndare till heliga. Oavbrutet arbetar Gud på oss för att göra oss allt mer lika Jesus Kristus. Genom tron, hoppet och kärleken kan vi ständigt försöka bejaka Guds verk och i vårt dagliga liv försöka efterfölja och efterlikna Jesus genom vårt sätt att leva. Om vi bejakar detta i tro och lever i kärlek gentemot Gud och vår nästa, stärks vi i hoppet ”att få del av Guds härlighet” i all evighet. Just i livets värsta och svåraste ögonblick kan hoppet rädda oss och stärka oss i vår utsatthet och svaghet. Tyvärr är det många som aldrig har tagit till sig detta glada budskap och då riskerar att duka under när livet blir outhärdligt.

Därför är det så viktigt att vi övar upp tron, hoppet och kärleken i det vardagliga livet och lever av det levande vattnet som stärker oss i vår bön och i vårt arbete. Ju djupare vi är förankrade i denna ständiga förening med den levande Guden, desto bättre kan vi bemästra livets stora svårigheter och motgångar. Frågan som Israels barn ställde sig i öknen: ”Är Herren ibland oss eller inte?” (2 Mos 17:7) kan vi då besvara i tro, hopp och kärlek: ”Ja, Herren är inte bara mitt ibland oss utan han lever djupt inom oss och styrker oss genom trons, hoppets och kärlekens levande vatten”. Men det kan ta lite tid innan vi förmår se och förstå hela detta heliga sammanhang. Ibland behöver vi också prövas i öknen heta och utsatt för att det skall visa sig att vi verkligen lever i tro, hopp och kärlek och vill tjäna den levande Guden. I Jesus Kristus har han kommit oss så nära, att han är oss närmare än vi är oss själva.

Nöd kan bli nåd, törst kan tröst. Ibland är det bara en liten bokstav som förändrar hela verkligheten. Ibland gränsar tron till otro, hoppet till förtvivlan och kärleken till likgiltighet. Som kristna är vi inte vaccinerade mot frestelser och svårigheter. Skillnaden är den att vi får se på detta som prövningar som hjälper oss att medvetet och frivilligt ta vår tillflykt till Gud, att överlåta oss åt honom och tillbe honom. Samtidigt gör dessa svårigheter oss mer ödmjuka och mer öppna för vår nästa i hennes nöd, inte minst för dem som ännu inte upptäckt Gud i sina liv. Vi måste alla växa i denna heliga medkänsla med alla dem som sitter i mörker och dödsskugga utan att kunna hoppas på den Gud som skapat och älskar dem.

Vi får dela Jesu uppdrag att förkunna det glada budskapet. Liksom Jesus hjälpte denna samariska kvinna att förstå Guds oändliga kärlek och närhet, får vi alla bli hans redskap till våra medmänniskor som inte har den blekaste aning om att de är oändligt älskade av Gud och kallade att få del av det levande vattnets nåd och inbjudna att få del av hoppet om Guds eviga härlighet. För att kunna förmedla detta hopp till hopplöshetens och likgiltighetens folk måste vi själva verkligen leva av detta levande vatten och dess nåd. Genom dopets nåd har vi redan fått del av det eviga livet som ett litet frö som skall förvandla oss inifrån, så att det syns och märks på oss vem vi tillhör och vill förmedla.

”Herre, ge mig det vattnet, så att jag aldrig blir törstig och behöver gå hit efter vatten” (Joh 4:15), sade det samariska kvinnan. Vi har redan fått del av detta vatten. Frågan är bara om vi låter detta vatten befrukta hela vårt liv och förvandla oss, så att vi vår tur kan sprida detta levande vatten till alla dem som hungrar och törstar efter sanning och rättfärdighet. Tron, hoppet och kärleken slumrar ofta inom oss, men dessa kraftkällor måste väckas till liv, dag efter dag, ögonblick efter ögonblick. Det är bara att låta det levande vattnet forsa fram...